

Kristina Waagnerová

Otisky Chribdy

OTISKY CHRIBDY

Kristina Waagnerová

Prolog

VOLÁNÍ DO NOCI

„Jsi úplně k ničemu!“

Erinin křišťálový hlas prořízl vzduch citadely jako nůž. Sittera se vznášela ve sloupu bílého světla, zatímco Daimón klečel na všech čtyřech a zvracel na naleštěnou podlahu stříbrného chrámu.

Otřel si ústa, malátně se postavil a znovu zaujal obrannou pozici.

Postava sittské princezny se zvětšila. „Jsi slabý! Slabý a neschopný!“

„Nejsem slabý,“ odpověděl se zaťatými pěstmi a udeřil.

Erinin obraz se zavlnil. Když se opět ustálil, čarodějka se mírně usmívala. „Lepšíš se, bratře.“

Daimón se ovládl a nic neřekl. Za ten půlrok, co ho nevlastní sestra učila, se v sebekontrolu posunul na úplně novou úroveň.

Po prvním týdnu to málem vzdal – nikdy v životě se k němu nikdo takhle nechoval. Neustále ho urážela a ponižovala. Když se nechal rozhodit, ihned na něj útočila. Každý mentální úder mu vytrhl z těla kus Maintré, které pak doplňoval celé hodiny. Svým mužům tvrdil, že je nemocný, což nebylo daleko od pravdy. Neudržel žádné jídlo a několikrát ho sklátila slabost tak, že se na lůžko prakticky doplazil. Magie se živila na jeho těle i duchu. A Erin se chovala čím dál odporněji.

Začínal ji nenávidět – ji, Azraela i Sataarana, kteří ho přesvědčili, aby vstoupil do sittského bojového řádu. Za jiných podmínek by odjel

do Sittedralu a absolvoval tradiční řádový výcvik, ale přemluvili ho, aby se o to pokusil neoficiálně. A uvrhli ho tak do šestiměsíčního mentálního pekla.

Erin tvrdila, že veškerá mentální bojová magie stojí na absolutní sebekontrolě. Zprvu ho neučila nic jiného než ovládat emoce. Snažila se ho jakkoli vyvést z rovnováhy – samozřejmě úspěšně. Daimón se svojí impulzivní a trochu arogantní povahou reagoval na každou urážku nebo posměch skoro nekontrolovaně. Jakmile se nechal rozhodit, obratem ho potrestala.

Kdyby byl slabší povahy, vzdal by se po několika dnech, maximálně týdnech. Ale Daimóna neúspěch neodradil, naopak ho motivoval. Smál se Erin do tváře, i když před ní klečel a plival krev. Učil se ignorovat všechno, čím ho zraňovala. Vracel jí urážky a čím dál častěji odvracel její mentální údery.

Až se dostal do fáze, kdy odvrátil každý. A mohl začít útočit.

Útoky byly ještě těžší než obrana. Musel nalézt skulinu v protivníkově mysli a vrazit do ní klín dřív, než ji sok stačil zakrýt. Znamenalo to neustálé soustředění a šílené úsilí. Utěšoval se tím, že těžšího soupeře než Erin Aniú zřejmě nepotká.

* * *

„Dva dny. Možná tři.“

Erin Aniú stála v bělostné říze před velmistrem Sataaranem. Diamantové náušnice a zdobená čelenka odrážely všudypřítomné maintréské světlo jako předimenzované zrcadlo.

„Udělalas neskutečný kus práce, Erin,“ poznamenal velmistr.

„Nebylo to těžké,“ ohrnula princezna ret. „S bratrem se manipuluje velice snadno. Jeho mládí, nezkušenost a posedlost mou osobou ho činí lehce ovladatelnou loutkou. Přesto ani v nejmenším nesnižují jeho cenu pro sittský řád. Je silný jako býk, jeho vnitřní energie přesahuje všechno, co jsem kdy u někoho viděla. Nech ho konfirmovat, velmistře. Daimón se stane naším okovaným beranidlem.“

„Nedovolil bych si ti oponovat, jasná paní,“ odvětil Sataaran. „Pokud si tak přeješ, zahajme konfirmaci. Tak jako tak je načase.“

Erin Aniú se uklonila. „Děkuji, velmistře Sataarane. Nebudeš litovat.“

* * *

Stínové země se probudily do jasného, mrazivého rána. Noc byla klidná, nerušená sarreiskými skřeky ani jinými varovnými zvuky divočiny. I když v Syrimalovém háji, v těsné blízkosti dračí svatyně, mohli krvožrouti provřískat celou noc a zdejší obyvatelé by to stejně nevzrušilo.

Úsvit zastihl divoženky v sedlech. Sluneční světlo se odráželo od námrazy a koně hrabali v čerstvém sněhu. Velmistr Weatta stál na schodech v dlouhém zatepleném plášti a jeho dračí maska se v ostrém zimním slunci třpytila.

„Dostala jsi, co jsi chtěla, královno Ymiro,“ řekl. „Doufám, že jsi spokojená.“

Ymira stroze přikývla. Poté úsporně pozdravila a pobídla koně do klusu. Levou ruku vůbec nepoužívala, držela ji svěšenou podél těla.

Tanečník, který stál po velmistrově boku, podal Ceře reznou brašnu. „Jsou v tom čisté obvazy. Tinktura na oplachy a hojivá mast. Až se ta nejhorší místa zatahnou, natírejte to několikrát denně.“

„Děkuji, mistře.“

„Za všechno,“ dodala Barbarella a podívala se za odjíždějící královnou.

„Najděte ji, Barbarello. Najděte Isarell,“ pronesl Tanečník chraplavě. „A buď ji přiveďte zpátky, nebo ji zbavte toho utrpení.“

Cerra se na něj prudce otočila a Barbarella jen stěží ovládla hlas: „Cítíš to taky?“

„Kdo další?“ otázala se Cerra neklidně a krátce se ohlédla na Ymiru a ostatní Eyry, které mizely mezi stromy.

„Jen já, alespoň myslím. A velmi slabě. Jedno ale vím jistě: ten, kdo ji drží, se jí nebude chtít vzdát.“

Eyry se jen víc zachmuřily.

„Sbohem, Tanečníku.“ V Čeřině hlase se krátce objevily emoce, byť potlačované. U velitelky královniny gardy to bylo přirovnatelné k hysterickému pláči. „Myslím, že ti můžu slíbit, že se bez Isarell nevrátíme.“

„Rád bych věřil, že to je myšleno jinak,“ odvětil tiše. „Ale ty se loučíš, Cerro.“

Velitelka neodpověděla. Jen otočila koně, mlaskla na něj a s Barbarellou v závěsu svižně následovala ujíždějící družky.

Weatta do Tanečníka povzbudivě štouchl. „Ale no tak, mistře Tanečníku. Je to přece Šílená Ymira a její divoké vlčice! Máš pocit, že se řítí smrti vstříc? Já ti říkám, že tahle partie teprve začíná. A krvožrouti by se měli připravit na pořádný tanec.“

* * *

O několik dní později se stínovými zeměmi prohnal nebývale silný víchr. Syrmalový háj se ohýbal v proudech přírodní magie. Ani za Dakshá neřvaly okolní čarozdroje takovou silou jako dnes.

Mezi vzrostlými cedry se otáčelo několik desítek postav ve sněhově bílých overalech přepásaných barevnými šálý. Jejich tanec doprovázel štekavý zpěv dračích kněží a táhlá liturgie přednášená samotným dračím velmistrem.

Bojovníci zahájili svůj rituální tanec při západu slunce a tančili už celé hodiny. Jejich tváře se leskly, ale srdce bila pravidelně, dech se nechvěl a oči zářily.

Na jejich Výzvu se dostavili všichni dračí bojovníci ze široka daleka. Nyní je obklopovali v pravidelném kruhu a svítili jim plápolajícími loučemi. Mnozí s přivřenými víčky a povolenými ústy nasávali volně dostupnou a hlasitě hučící přírodní magii.

Ve středu absolvujících akolytů tančil sám jejich mistr, štíhlý šlachovitý muž s dlouhými vlasy spletenými do tisíce copánků. Na rozdíl od ostatních držel svou mysl zcela jasnou a nenechal se vtáhnout do magického transu. Ve tváři měl vážný výraz, silně kontrastující s jeho energickými, vášnivými pohyby.

Dračí bojovníci tančili dál a energie *estahiá, dyrthaiá, questdneiá* a *raithá* rezonovaly Aithrou jako sténající vulkán.

* * *

Ymira ležela na zemi, hlavu položenou na sedlových brašnách a zakousnutá do dřívka, zatímco jí Lucilla ošetřovala spálenou ruku.

„Vypadá to hrozně,“ oznámila. „Budeš tam mít strašné jizvy.“ Jemně jí vmasírovala do nejhlubší popáleniny trochu masti. Ymira zhluboka vdechla vůni bylin a omámeně přivřela oči.

„Pořád mi ještě nechceš říct, co se ve Svatyni stalo?“

Královna nereagovala.

Lucilla si povzdechla, na spálenou kůži opatrně naskládala léčivé listí a řekla: „Nech to chvíli působit. Potom ti to ovážu.“ Pak se zvedla a popošla k ostatním Eyrám, které seděly opodál kolem ohniště.

Barbarella k ní tázavě vzhlédla, ale Lucilla jen zavrtěla hlavou.

„Vezmu si první hlídku,“ řekla Damnó.

„Taky se mi nechce spát,“ ozvala se Katira. „Mám celý den hrozně nepříjemný pocit. Jako by mě svědila celá kůže.“

„A teď je to horší, co?“ promluvila Barbarella a přihodila do ohně poleno. Ihned vzplanulo a ozářilo Eyrám obličej, v nichž se odrážela sdílená úzkost.

„Co to k čertu je, Barbarello?“ prolomila ticho Nelissa.

„Stíni absolvují svoji Výzvu,“ ozval se za jejich zády královnin hlas. Trochu skřípal, jak ho pár dní nepoužívala. Ery automaticky vstaly

a všechny na ní zůstaly viset pohledy. „Probouzejí staré energie. To nám pomůže.“

„Pomůže v čem, královno?“ otázala se Lucilla.

„Poslat Isarell vzkaz.“ Ymira se zadívala do žhavých uhlíků a ve výraze se jí mísil odpor k jejímu úkolu a zároveň odhodlání ho splnit. „Naše cesta má úplně jiný směr, než jsem předpokládala. Udělala bych to jinak, ale Anafrigus... Anafrigus poručil. A náš osud je nyní jen v jeho ruce.“

„Co po nás Dvouhlavý drak žádá?“ zeptala se Cerra.

Ymira sklepala léčivé listí z poraněné paže. Poklekla na jedno koleno a zdravou dlaní sevřela svůj medailon. „Isarellin čas se naplnil. Bude povolána, stejně jako jsme byly povolány my.“

„Ne!“ pokusila se ji zastavit Lucilla, ale to už královna se zaťatými zuby strčila poraněnou ruku přímo do ohně. Hned vzápětí se rozkřičela. Oči se jí zalily slzami, ale neucukla. Zatímco plameny olizovaly Ymiřinu popálenou kůži, její divoženské tetování se postupně rozsvítilo a Eyry ucítily energii *esthaiá*, která se kolem nich divoce rozvířila.

Ymira zaklonila hlavu. A přestože se přitom svíjela bolestí, plným hlasem zavolala do noci: „Isarell, jdeme si pro tebe! Buď připravená!“

* * *

Arachné Isarell, stočená do klubíčka v rohu cely, prudce rozevřela oči.

Chvíli jen tak ležela a poslouchala. Zpěv duchů byl slabý, sotva slyšitelný. Ona ho však vnímala jako válečný pokřik.

Rozechvěle se postavila a pomalu se vydala k zamřížovanému vchodu do lomu. Občas sykla, když došlápla na zraněnou nohu.

Tvor spící v druhém koutě tíše vzhlédl a jeho bělma se v šeru zaleskla.

Isarell křečovitě sevřela studené mříže a přitiskla k nim tvář. Lom se ve svitu nočních hvězd strašidelně blýskal. Pozvedla zrak až k vrcholu skal. Zírala do tmy, se skoro zadržným dechem naslouchala tomu vzdálenému vábení. Pukalo jí přitom srdce.

„Proč se tak trýzníš, Isarell?“ zachraptěl Pátý. „Nestačí ti to, co nám tu dělají?“

„Musím se odtud dostat,“ zašeptala.

„To je nemožné.“

Isarell k Pátému otočila hlavu. V šarlatovém světle ještě víc vynikly její podlitiny, amatérsky obvázané rány i čerstvé stopy po biči. Pátého ten pohled drásal, ale přesto zopakoval: „To je nemožné, Isarell.“

„Není,“ odpověděla a odvrátila se. Vzhlédla opět k temným skaliskům vysoko nad nimi.

„Už ses o to pokusila a následky byly strašné. Chceš znovu riskovat hněv pána Barhaina?“

„Ne, to nechci.“ Isarell se zachvěla a zavřela oči. Mříže ji chladily do rozpáleného obličeje. „Ale musím to zkusit znovu. Nebo si pro mě přijdou – a do jedné zahynou.“

Kapitola první

PÁTÝ KARADHEI

Když se tehdy Isarell probírala, nedokázala se zorientovat v čase ani místě. Pamatovala si jen útržky a připadala si jako opilá. Viděla rozmazaně, točila se jí hlava, bolely ji svaly a pálila celá kůže.

Právě ta bolest ji vzápětí zaplavila tolika vzpomínkami, až na chvíli přestala dýchat.

Prudce se posadila a rozhlédla kolem sebe. Když se soustředila, mlha jí z očí ustoupila, i hlava se pak motala méně. Seděla na slaměném lůžku v prostorné cele s obdélníkovým půdorysem. Jedna zamřížovaná vrata ústila ven, pronikalo jimi denní světlo. Naproti byl patrný druhý vchod, rovněž zamřížovaný, tentokrát vedoucí do nitra věznice. Ozývaly se odtud kroky, občasné rozhovory, cinkání klíčů a bouchání dveří.

Isarell shlédla na své ruce zakryté čistými obvazy. Když natáhla nohy, viděla, že i ty má omotané plátnem. Pak si uvědomila, že cítí obvazy prakticky po celém těle, i na obličeji. Měla odhalený jen nos a oči. Pomalu přičichla k paži – zpod látky voněl kafr.

Byla strašně slabá, mátožná, jako by nejedla celé měsíce. V tu chvíli nebyla ani trochu schopná odhadnout, jak dlouho vlastně lačnila, neměla ani ponětí o ztraceném čase. Vzpomněla si však, v jakém stavu se nacházela, když byla naposledy při vědomí – a uvědomila si, že tehdy na tom byla o něco hůř. Spálená skoro na škvarek, oživená

krvavými čaroději jen proto, aby přežila odporný graisko-sarreiský rituál.

Načež se jí vybavily i poslední události.

Mimoděk vzkřikla a škulba sebou, ruka jí samým polekáním vyletěla k ústům. Uskočila na opačnou stranu, vtiskla se co nejhlouběji do rohu a neutišitelně se roztrásla. Před očima se jí střídaly výjevy: Vzpomínka na tanec *anung dharhá*, na chvíli, kdy do démonovy hrudi zarazila meč až po jílec a on jen zavrával a zůstal na ni zírat. Jak ji v příštím okamžiku někdo zezadu sejmul. Jak se pak škvařila ve vlastní kůži, spálená viatárem na troud. Andreil Smrtihlav odnášející ji v náručí na obětní oltář. Démon zápolící sám se sebou. Bastienovy oči zmučené hlubokou bezmocí...

Než se stačila vzpamatovat, z věznice se ozval rámus. Bylo slyšet dusání několika párů nohou, vrčivé rozkazy a odsouvání závor.

Isarell se bezděčně otočila za zdrojem hluku. Poprvé přitom pořádně zaregistrovala, kde se nachází. Byla to nevelká tmavá kobka, o něco větší než ta, v níž byla uvězněna během rituálu. Zděná místnost mohla mít tak pět na pět metrů a vedly z ní dva východy. Jeden ústil kamsi ven – mřížovými vrátky pronikalo narudlé noční světlo – druhým byly úzké, kované dveře s klasickou vězeňskou špehýrkou.

Právě u nich někdo zastavoval. Ozvalo se zarachocení zámku, dveře se otevřely a v nich se zjevil štíhlý mladý muž se stínem ve tváři a arogantním úsměvem na úzkých rtech. Když ho poznala, pod obvazy jí zatuhly rysy. „Ty.“

Andreil Smrtihlav se ve své kožené uniformě s límcem upnutým až ke krku jen povýšeně ušklíbl.

Do cely vklouzli nejprve dva sarrei ozbrojení dvojzubci a škrťícími smyčkami. Zůstali stát u vchodu a sem tam zasyčeli. Andreil pak ležérně vešel dovnitř a dozorce za ním přibouchl mříž. Sňal vak, který měl přehozený přes rameno, a prohlédl si Isarell od hlavy k patě. „Konečně vzhůru. Ani netušíš, kolik lidí se těší, až budeš opět při síle. No, *lidí*. Bytostí.“

„Ty jeden hajzle. Slibovals mi, že to skončí. Lhal jsi mi!“

„Takový prostě jsem,“ pokrčil Smrtihlav rameny. „Polož se,“ poručil jí a ukázal na lůžko.

Isarell se srdce rozeběhlo jako splašené, ale navenek se pokoušela udržet klid. Oprostila se ode všech zbytečných vjemů a rozlámaně ulehla na slamník. Oči nechala otevřené. Představovala si, jak snadno by mu ve své plné kondici vytrhla z ruky nůž – body na jeho těle, které by použila k nervosvalové paralýze, jí v mysli vyvstávaly jako narýsované terče.

Když se ostří dotklo jejího obličeje, pomyslela akorát na to, že ona by s řezem začala úplně jinde.

Andreil se zasmál a naklonil se těsně k ní. „Jen se trochu bavím, Tvoje Urozenosti.“ Poté začal odřezávat a postupně odmotávat nasáklé obvazy. Už trochu zaváněly. Isarell upírala zrak do stropu a snažila se ignorovat, že je pod nimi úplně nahá.

Když jí uvolnil hrudník, konečně se svobodně nadechla. Byla to neskutečná úleva.

Andreil přejel prsty po její hrudní kosti a zamyšleně pronesl: „Nevěřil jsem, že se ti to někdy zahojí. Vypadalo to příšerně.“

„Jak to vypadá teď?“ zeptala se Isarell s nepříliš zdařilou snahou o skrytí emocí.

„Tenké růžové jizvy.“

Stejně jako posledně, pomyslela si, ale nahlas nic neřekla. Andreil pokračoval v preparaci. Než odstranil obvazy kolem pánve, sklonil se k vaku. Chvilí se v něm přehraboval, pak vytáhl prostěradlo a odpáral z něj vrstvu plátna. Přes boky jí ho přehodil jako příkrývku a teprve pak pokračoval na nohách. Byla to sice drobnost, ale Isarell jeho gesto ocenila.

„Jak je to dlouho od... od toho obřadu?“ zeptala se a nenápadně polkla.

„Osm dní.“

Osm dní. Posledně byla mimo pouze tři. Tehdy ji však spálila jen její vlastní síla, vybuzená mentálními útoky ellektryského krále při souboji o nejvyšší válečný titul. A hned v prvních dnech ji z agonie vysvobodila zázračná mast od Erin Aniú. Tentokrát skrze ni protekla energie poslaná od bůhvíkocho, a namísto ošetření ji veřejně znásilnil démon s podobou jejího přísežného bratra.

Nějaké rozdíly by se mezi těmi dvěma událostmi asi našly.

Andreil odmotal poslední kusy nasáklé látky a začal jí po kůži rozstírat nasládlé vonící olej. V prvním okamžiku ucukla, jak ji jeho dotek zabolet. Vzápětí bolest vystřídalo znecitlivění. Ačkoli se celou dobu snažila nedat nic najevo, teď slastně přivřela oči. Ta úleva ji na chvíli paralyzovala, vůbec si nevšimla, že na ni Andreil mluví.

„...ta nabídka se už podruhé nemusí opakovat,“ zaregistrovala až konec věty.

„Jaká nabídka?“ otázala se vláčně. Jelikož Smrtihlav svou práci dokončil, přitáhla si prostěradlo těsněji k tělu a pokusila se posadit.

„Nabízí ti to zcela oficiálně a otevřeně.“ Andreil přestal sklízet obvazy a pomohl jí vytáhnout se do sedu. „Je mi jasné, že nedokážeš ocenit, jaká je to od Pána Barhaina neskutečná pocta. Ale ať už si o mně myslíš, co chceš, vezmi na vědomí, že jen málo osob je mistrovi tak blízko jako já. A proto ti můžu na férovku říct, že tohle nepřijmout by bylo mimořádně nerozumný.“

„Jaká nabídka?“ opakovala podrážděně.

„Hraješ to na mě?“ obořil se. „Potřetí to opakovat nebudu, divoženko! Pán Barhain ti v záchvatu nebyvalý laskavosti nabízí, abys vstoupila do jednoho z devíti elitních komand. Samozřejmě po absolvování určitých zavazujících obřadů a pod přímým dozorem... někoho, kdo tě bude hlídat.“

„Pod tvým dozorem,“ zkřivila rty.

Andreil Smrtihlav mimoděk sykl. „Problém?“

„Nechal bys mě ozbrojenou v blízkosti svého pána?“ nadhodila. Jak jí pracovaly asociace, začala chápat. „Jaké zavazující obřady, Smrtihlave?“

„Běžná příprava. A pár ceremoniálů, při kterých složíš sliby věrnosti. Přijmeš... nějaký závazky.“

„Konkrétně.“

Smrtihlav hned neodpověděl, jen se posadil vedle ní a pokrčil rameny.

Isarell to však došlo: „Máš na mysli magické přísežné rituály. Měla bych se stát sarreiským bojovým otrokem.“

„Umřeš v Barhainových službách tak jako tak,“ opáčil Andreil surově. „My všichni. Ale můžeš si zvolit způsob, divoženko. Můžeš mít vlastní postel, normální stravu a dělat to, pro co tě vycvičili a co tě baví. Nebo můžeš hnít tady, živit se krysami a zahřívát lůžko svým dračímu ženichovi.“ Když zaznamenal Isarellin výraz, zle se ušklíbl. „To jsi vytěsnila, co? Ten karadhei si tě vyvolil za nevěstu, Arachné Isarell. A Malakai nařídil, aby mu tě ponechali na hraní. Pokud nepřijmeš mistrovu nabídku.“

Isarell zařala pěsti do prostěradla.

Andreil pokračoval: „Pátý právě teď prochází iniciačním výcvikem. Za úsvitu mu končí izolace a vrátí se domů. *Sem*, Arachné Isarell. Prý ze snů volá tvé jméno. Já bych asi na tvém místě nechtěl čekat, v jakém rozpoložení se vrátí. Nikdo mu v ničem bránit nebude. Tihle,“ pohodil hlavou k sarreiským dozorcům, „se budou akorát koukat.“

Isarell cítila, jak se jí odkrývá obličej. Vstala. „Co by mě čekalo v tvých službách, Smrtihlave? Jaká je *tvá* oblíbená poloha?“

„Cože?“

Konečně se jí podařilo vyvést ho z míry. Narovнала se a svrchu na něj pohlédla. „Odpověď je *ne*.“

Smrtihlav nejdřív popuzeně vycenil zuby, pak se ale jeho obličej zkroutil do obvyklého sarkastického úšklebku. Rozhodil rukama. „Jak je libo. Možná ti pár dnů nebo týdnů v karadheiově společnosti otevře oči a nakloní tě další diskuzi.“ Vstal a teatrálně se jí uklonil. „Kdybys

se mnou chtěla mluvit dřív, stačí zašeptat moje jméno. Mám uši jako netopýr. Jdeme!“ kývl na svůj doprovod.

Než odešel, věnoval jí skrze mříže poslední pobavený pohled. „A divoženko!“

„Co?“ šlehla po něm očima.

„Křič hlasitě. Tady to mají všichni rádi.“

* * *

Když odešli, svezla se na kolena a zabořila hlavu do slamníku. Uvědomovala si, že nesmí vydat žádný zvuk, aby na sebe neupoutala pozornost stráží. Musela svůj strach a zoufalství zpracovat v naprosté tichosti.

Opět podlehla impulzivitě, jako už tolikrát. Uvědomila si to okamžitě, jakmile se k ní Andreil Smrtihlav otočil zády. Stačilo by tak málo: *Děkuji tvému mistrovi za nabídku. Zvážím ji.*

Ty věty slyšela dvojhlasně, od Cerry a Lucilly zároveň. Musela se přes slzy zasmát. Nadzvedla hlavu, otřela si tváře a zašeptala: „Tak fajn. Tohle byla chyba. Co teď s tím?“

Ted' si vyžereš, co sis nadrobila, odpověděl jí Ceřin kovový hlas.

Lucillin oponoval: *Reagovalas tak z určitého důvodu. Naslouchej svému podvědomí, Isarell. Proč jsi rovnou zamítla? Proč sis nenechala zadní vrátka? Nejsi přece dítě, vědělas, že tvá odpověď ponese následky. Tak přemýšlej.*

Isarell roztřeseně vstala a otočila hlavu k zamřížovanému východu na druhé straně cely. Pomalu šla za světlem a opírala se přitom o kamennou zeď. *Protože se toho démona nebojím*, odpověděla Lucille.

Štíhlými prsty obemkla chladné mřížoví a přitiskla k němu obličej. Vyhlížela do jakéhosi dolu, do kterého ústilo několik dalších cel. Křemencové skály stoupaly do výše nejméně tři set metrů, o jejichž vrcholky se třístilo strašidelně šarlatové světlo nočních hvězd. Venku vonělo babí léto.

Isarell se zhluboka nadechla svěžího vzduchu. *Je to jen další zkouška. Nic víc. Jen zkouška.*

* * *

Usnula v polosedě opřená o zamřížovaný východ. Když se probudila, byla ještě noc. Hvězdy asi zakryla mračna, protože v kobce byla naprostá tma. Bolelo ji za krkem a na čele měla otlačené pruhy.

Cítila žízeň – a vlastně i hlad. Tělo měla stále slabé jako po týdenní horečce, ale spáleniny už skoro nevnímala. S tichým vzdechem vstala a poslepu zamířila ke slavníku. Utkvělo jí, že se někde poblíž válela nádoba s vodou.

Vzpomněla si na Andreilovu výhrůžku s krysy. Snad jen žertoval.

Tápala kolem sebe a konečně narazila na lůžko. Opatrně si na něj sedla a posléze nahmatala karafu. Voda byla teplá a trochu ztuchlá, přesto ji lačně vypila na jeden zátah. Chvilí dál osahávala okolí, načež

narazila na něco, co strukturou připomínalo chlebové placky. Nejprve k jedné přičichla, potom ale začala hladově hltat.

Byla zhruba v polovině třetí, když konečně sepnula její intuice a ona si uvědomila, že tu není sama.

Polkla. Odložila pečivo a zazírala do tmy.

Uslyšela cizí dech. Velmi pomalý, hluboký.

Srdce se jí rozeběhlo a ruce začaly chvět.

Ve tmě bleskly oči a hned zase zmizely. Isarell jen ztěžka zvládala nastupující paniku. Jako by byla zavřená v teráriu s baziliškem. Racionalizační techniky v tuto chvíli absolutně selhávaly.

Společně se strachem v ní kypěl i hněv. Reagovala přesně tak, jak ti parchanti chtěli – neovládala se a propadávala chaosu. Jako by úplně zapomněla všechno, o čem předtím uvažovala.

Napřímila se a otočila hlavu směrem, kde cítila přítomnost vetřelce. Znovu měla pocit, že zahlédla lesknoucí se bělma. Pokusila se maximálně zklidnit. Bylo to těžké, ale ne nemožné, chtělo to jen pevnou vůli.

„Bastiene,“ promluvila. Její hlas ji samotnou zarazil, zněl slabě a rozechvěle.

Když nikdo neodpověděl, zaostřila a tma konečně trochu ustoupila. Hleděla na obrysy tvora zhrouceného v opačném koutě a postupně se přestávala trást. Nejistě vstala, přičemž z něj nespouštěla zrak. Pokusila se vytěsnit vzpomínku na to, co následovalo, když prohrál bitvu se sebou samým.

„Bastiene,“ zopakovala a tentokrát její hlas zněl o něco jistěji.

„Nejsem Bastien,“ zachrčel temně. Ještě víc se schoulil. „Jsem Pátý. Pátý karadhei. Nepřibližuj se ke mně!“ zachraptěl, když k němu nakročila. „Ublížím ti,“ dodal tišeji.

„Tomu nevěřím,“ opáčila, ačkoli ji mrazilo v zádech. „Pamatuju si, jak ses na mě díval. Vzduchovals tomu zmetkovi celou svou duší. Bránil ses souboji i tomu... rituálu.“

Při zmínce o znesvěcujícím aktu démon zasténal, ale Isarell rychle pokračovala: „Nic ti nevyčítám! Zmrzačili nás oba – mě na těle, tebe na duši. Ale jsme to pořád my, Bastiene. Ne jako dřív, ne tak... celiství. Tys zemřel a já... já skoro taky. Ale teď jsme tady. Spolu.“ Chvilí hledala slova. Pak řekla: „Jestli mi chceš tvrdit, že jsi graiský netvor a Bastien je mrtvý,“ udělala další krok vpřed, „tak to dokaž.“

Drželi se od sebe na vzdálenost natažené paže. Jak si její oči zvykaly na temnotu, dokázala konečně rozeznat démonovy rysy. Byl podobný Bastienovi tak věrně, až ji bolelo u srdce, jen byl o něco mohutnější, do výšky i šíře – a jeho kůži tvořily drobné tmavé šupinky, které se zlověstně leskly. Na sobě měl tmavou košili a kožené nohavice. Jak se od ní odtahoval, látka se mu napínala přes nelidské svaly.

Isarell přistoupila těsně k němu a podala mu ruku.

Tvor k ní vzhledl a zlomeně zašeptal: „Neovládl jsem ho. Co když se to stane znovu?“

Divoženka se usmála. „Už jsem velká holka, Bastiene. Nějak se s tím poperu.“

★ ★ ★

„Nevím, co jsem zač. Moje paměť je změř útržků. Všechno, co bylo před přerodem, je v takové... mlze. Pomalu začínám ty vzpomínky odlišovat. Nejsilnější jsou Bastienovy. Zním jeho rodinu. Pamatuji si malou sestru, Lillith, tu miloval. A od setkání s tebou jsou jeho vzpomínky a myšlenky ještě mnohem jasnější.“

Vidím ale i jiné příběhy. Mohu si promítnout dětství mladého rytíře Trailase. Životy všech, které jsem... pohltil. Ty ostatní jsou však mnohem slabší.“

„Pamatuješ si Bastienovy emoce?“

„Snažím se je vytěšňovat.“

„Proč?“

„Oslabují mne. Zejména ty, které cítil po zasetí. Snižují moji poslušnost – a tím i koncentraci.“

„Kdo ti to říká? Malakai?“

„Pátý.“

„Řekni mi o něm víc.“

„On je naše přirozenost, životní podstata. My všichni, nás devět obětovaných, jsme byli vtaženi do té vyčkávající bytosti naplněné živoucím viatárem. Vyplnili jsme ji tělesně i duševně. Tělo se zformovalo do pro něj nejvýhodnější konstituce. Naše mysl nemůže být roztržena na devět kusů, takový tvor by nedokázal udělat jediné rozhodnutí – stejně jako u vzhledu tedy převládla ta nejvýhodnější. Ale to se může kdykoli změnit, Isarell.“

„A Pátý?“

„My všichni jsme Pátý.“

Venkovní mříž s tichým zaskřípěním vyletěla vzhůru. Pátý se narovnal a, jako by mu nějaký hlas poručil, vyšel do jasného podzimního dne. Protože Isarell nikdo nebránil, pomalu ho následovala.

Byla pořád slabá jako moucha a když vyšla na denní světlo, musela si chvíli stínit oči; po téměř dvouměsíčním držení v cele ji i tlumený sluneční jas bodal do zřítelnic jako tisíce jehel.

Stoupla bosými chodidly na skalnatý povrch a rozhlédla se. Podloží tvořil tvrdý křemičitan. Odevšad se zvedaly téměř kolmé stěny. A z dalších otvorů vylézali ostatní démoni viatáru – *karadhei*.

Isarell kolem sebe pevněji ovinula prostěradlo, které jí zanechal Andreil Smrtihlav, a sklouzla na paty. Dívala se na pět postav, které postupně scházely do středu lomu.

Každý *karadhei* byl jiný, jinak vysoký, s odlišnou vizáží i konstitucí. Všichni měli spíše tmavou, jemně šupinatou kůži, ale rozdílného odstínu. První byl menší, podsaditý a zbarvený dozelená, druhý naopak vytáhlý, hubený a šlachovitý, stříbřitý, se vzhledem asketického vousatého muže s fanatickýma očima. Třetí se nad ostatními tyčil, převyšoval je v šířce i výšce, se zlým výrazem. Jeho tělo mělo modravý nádech. Čtvrtý byl útlý, temně rudý, s provokativním úsměvem, dlouhým nosem a vlasy spletenými do dvou dlouhých copů. Pátý měl nejvyváženější postavu a vypadal prostě jako Bastien. V některých výrazech se možná odrazil Trailas, ale jen když ho Isarell hledala. A jeho šupiny se leskly černožlatě.

Všichni měli na sobě obyčejné košile z tuhého šedivého plátna a hrubé kožené nohavice, zároveň ale kvalitní obutí a rukavice. Právě si dotahovali různé chrániče – evidentně věděli, co se od nich čeká.

Ozvalo se kvílivé vytahování mříže. Z otvoru vzdáleného od cel karadhei vyběhla desítka po zuby ozbrojených sarreiských strážců. Seřadili se a rozestoupili. Vzniklou uličkou pak vešel graiský čaroděj Malakai, obklopený zlatavou magickou aurou. A spolu s ním lomem zavibroval viatár.

Isarell stěží potlačila tíseň, která ji při pohledu na něj zachvátila. Velmi dobře si pamatovala na okamžik, kdy se mu pokusila postavit – jak tvrdě narazila! Sama by nad ním nikdy nezvítězila.

Přestože dodnes netušila, co se tehdy stalo, uvědomovala si, že obdržela nějakou nesmírně silnou pomoc zvenčí. Matně si pamatovala, že volala Anafriga i Teanir. A že její divoženské tetování ožilo. I když kdo ví, možná to byly halucinace... Pak se jí na kůži objevily zlaté graiské ornamenty, stejně jako při zápase s Renegorem – a ty ji opět spálily.

Posunula se trochu níž, aby si mohla Malakaie prohlédnout z bezpečné vzdálenosti. Ten tam byl bledý vychrtlý jinoch s matnými vyšisovanými vlasy. Mladý muž, který se tyčil na planině, kypěl mocí a zdravím. Jeho atletickou postavu halilo nebesky modré splývavé roucho na bocích přepásané zlatou stuhou. Sytě žluté, kudrnaté vlasy mu volně spadaly až pod lopatky. Když se otočil, v jeho jasně modrých očích plál viatár.

Podíval se přímo na ni a ohavně se usmál. Pocítila nutkání schovat se zpátky do cely. Odvrátila zrak a pevně stiskla rty. Do očí se jí tlačily slzy ponížení, ale celou její bytostí rezonoval vzdor. Ještě neskončila.

* * *

Cvičení probíhala každý den. Isarell nevynechala ani jediné, přestože to vesměs byla velká nuda. Malakai se evidentně učil co nejrychleji navozovat spojení se svými služebníky a nutil je provádět zcela nezajímavé úkony. Dokud mu nevzdorovali, usínala. Ale sem tam se nějaký vzepřel – nejvíc Druhý. Bylo zajímavé pozorovat, jak se s ním Malakai pere a jak ho poté, co jej ovládne, trestá. Ostatní se na to dívali strnule, jakoby nezúčastněně.

Isarell občas zavnímala Bastienovy myšlenky. Mísil se v nich vztek, bezmoc, strach a nenávist současně.

* * *

„Co cítíš, když tě Malakai ovládne?“

„Zatmí se mi před očima. Existuje jen jeho vůle a ta moje ustoupí do pozadí.“

„Ale nezmizí.“

„Ne. Kdyby mi přikázal něco, co bych odmítal udělat, dokázal bych se mu vzepřít. Stejně jako když po mně chtěl, abych tě zabil – celý ten souboj jsme se prali o nadvládu nad Pátým. Vzдорovali mu též ostatní, hlavně Trailas, Rikkiel a Cynthius.“

„Rikkiel?“

„Ten rytíř, který držel podobu před Trailasem. Před tím se drž na pozor, sestřičko, je to pěkný parchant.“

„Zítra mi o něm povíš, bratříčku. Teď mi ale pověz, proč Druhý tolik vzdoruje.“

„Převzal osobnost svého nejsilnějšího soupeře, stejně jako my ostatní. Pozřel velekněze Lelahela. To jméno před lety znělo celým Arachrystem. Lelahel byl napůl rytíř, napůl kněz a vedl desítky vítězných bitev jako armádní důstojník. Před dvěma lety zmizel ve Stínu a slehla se po něm zem. Tak jako se slehne po nás.“

* * *

Pátý obdržel zbraň.

„Nechal jsem ji pro tebe ukout na míru.“ Malakai na klečícího karadheie shlížel arogantně. Dnes byl oblečen v karmínovém rouchu. „Je tvořena unikátní slitinou vynalezenou sarreiskými alchymisty. Měla by vydržet prakticky všechno, tvrdí. Nu, uvidíme. Vezmi ji do ruky.“

Pátý zbraň převzal, sklonil hlavu a pak povstal.

„Nazývají ji *haykir*,“ pokračoval Malakai.

Zatímco pět silných otroků do cvičiště vleklo cosi na řetězech, Isarell si onen zvláštní nástroj prohlížela ze svého vzdáleného pozorovacího stanoviště. Zbraň byla o něco kratší než kopí, také trochu masivnější, ale i tak přizpůsobená pro rychlého, obratného bojovníka. Dlouhá, lehce zahnutá čepel byla nasazena na stejně

dlouhé ratiště. Její rozvržení poukazovalo na to, že se používá na lehký kontakt jednoručně, na zasazení silných ran pak obouručně.

Isarell přimhouřila oči a potlačila náhlé abstinenční zachvění. Zatoužila dotknout se *haykiru* a zkusit ho použít tak divoce, až se k němu málem rozeběhla. Nakonec jen zaryla nehty do špinavého, více než týden nošeného prostěradla. Chvilí zírala do země, než se uklidnila. *Asi se mi vrací síla, když mám takové nejapné myšlenky*, pomyslela si trpce. Pak znovu vzhlédla.

Teď už viděla, co otroci táhli – silný dubový kmen a kus pískovcového sloupu. Jako posledního z cely vystrkali obézního holohlavého muže, který se příšerně potil a celou dobu úpěnlivě škemral o smilování.

Pátý mezitím haykir osahával, zlehka s ním šermoval a zkoušel různé obraty. Několikrát se rychle zatočil, naznačil pár bodů a seků. Nevypadal úplně přesvědčeně.

Rekvizity byly konečně rozmístěny. Malakai zaťal pěst a Isarell pocítila zatřepetání viatáru. *Kde ho, krucinál, pořád bere?* pomyslela si už asi postě.

Pátý na to gesto ihned zvedl hlavu a ztuhl v očekávání příkazu.

Isarell snadno poznala, že přijal mentální pokyny – narovnal se a jako by ještě vzrostl. Pozvedl haykir lehce nad rameno a rozešel se k první překážce.

Mohutný kmen přesekl, jako by byl z těsta. Na sloup se rozeběhl a zasadil obouruční úder z výšky ze skoku – rána, když praskl, se rozlehla po celém lomu s ohlušující ozvěnou.

K tlustému odsouzcenci kráčel s haykirem lehce drženým u těla. Ignoroval jeho nářky i hlasité prosby. Ani když se vězeň zhroutil na kolena, nezaváhal. Úder to byl hladký, přesný. Přesekl tloušťku vejpůl tak snadno, jako by neměl žádné kosti.

Pátý vyčkávavě zalétl pohledem ke svému pánovi. Ten se sice usmál, ale v příštím okamžiku pokynul a z nejbližšího otvoru vyletělo dvanáctičlenné sarreiské komando.

* * *

Žalářník odemkl zámek, odsunul všechny závory a vpustil návštěvníky dál. Malakaie a Andreila doprovázeli čtyři mohutní bojovníci v plné zbroji a s hledími staženými do obličejů.

Isarell dotáhla kus hadru, kterým Pátému zaškrcovala hlubokou ránu na paži, načež vstala a příchozí přivítala pohrdlivým pohledem. Dobře si přitom uvědomovala, jak je zašpiněná, uboze oděná, zacuchaná... a že páchne.

Oproti tomu Malakai skoro zářil. Vymydlený, navoněný, s hladce rozčesanými vlasy a ve splývavém rouše přepásaném lesklou šerpou působil v tmavé cele nepatříčně. Věděl to a užíval si to.

Zato Andreil Smrtihlav měl úzké rty stažené a v očích tvrdý výraz. Isarell okamžitě zaznamenala protichůdné emoce, které z něj vycházely, ale střežila se dát cokoli najevo. Nechtěla, aby ji Malakai přečetl jedním dechem jako posledně.

Graiský čaroděj ji sjel pobaveným pohledem. „Jsi to opravdu ty? Vězení ti moc nesvědčí. Přílišná hrdost se nevyplácí.“

„Nevypláčí se toho víc,“ opáčila chladně a srdnatě bojovala s touhou schoulit se někde v rohu co nejdál od něj. „Cítíš se jako bůh? Nenech se vysmát, viatár je žiravina. A brzy tě stráví.“

Malakai se ušklíbl. „Ničemu nerozumíš.“ Poté si jí přestal všimát a sklonil se nad karadheiem.

Pátý ležel na boku a při každém nádechu se bolestivě zachvěl – nejtěžší zranění mu vedlo napříč hrudníkem. Měl polámaná žebra a bezpočet bodných i sečných ran. Malakai útok komanda zastavil až ve chvíli, kdy se karadhei nedokázal zvednout.

Pozoroval Pátého, prohlížel si jeho rány a sem tam se nějaké dotkl. „Hm,“ řekl po chvíli. „Nejradši bych tě nechal přes noc trpět, aby ses příště víc snažil. Ale to by mi dalo ještě víc práce dát tě do pořádku. Odveďte mi ho do regenerační jeskyně,“ poručil za sebe.

Strážní ihned vykročili k démonovi, připjali řetězy na železný kruh kolem jeho krku a vytáhli ho z cely. Zůstala za ním dlouhá krvavá stopa. Isarell na to jen nelibě hleděla.

Malakai si to vyložil po svém. „Moc se netvař, brzy ti ho vrátím. Andreil Smrtihlav se sice domnívá, že by tě ke spolupráci mohlo naklonit pár týdnů o samotě. Třeba někde ve studni nebo na dně důlní šachty,“ roztáhl rty v krutém úsměvu, „já jsem ale přesvědčený, že karadheiova setrvalá pozornost bude přece jen účinnější metoda. Nebo snad toužíš po nějaký životní změně už teď?“

„Ne děkuji,“ odvětila Isarell. „Jsem s jeho službami plně spokojena.“

„Opravdu?“ Malakaiův úsměv se pozměnil. „Žádné stížnosti?“

„Nač bych si tu měla stěžovat?“ opáčila vyzývavě. Když s ním mluvila déle, strach ustoupil vzteku. Nenáviděla ho stejně silně jako Daimóna. A to uvědomění ji posilovalo.

„Kdyby sis to rozmyslela, stačí se ozvat.“

„Ocenila bych nějaké ovoce.“

Malakai pozvedl obočí, otočil se a bez odpovědi odešel. Andreil ho s malým zpožděním následoval, jen Isarell tiše doporučil: „Moc ho neprovokuj, divoženko. Má duši prožranou červy. A když to řeknu já... Nejsi přece úplně hloupá.“

* * *

Malakai ležel v kádi. Ke stropu stoupaly vonné páry a kolem posedávalo několik mladých lidských otroků. Někteří brnkali na strunné nástroje, jiní doplňovali oleje do lamp, další drželi občerstvení. Do jednoho byli nazí.

„Jsi ujetý, Malakai.“ Andreil Smrtihlav znechuceně odvrátil oči. Seděl v křesle u stolu a laxně odtrhával od kosti pečené beraní maso. *Doufal*, že beraní, tady jeden nikdy nevěděl.

Malakai se pod doteky chlapce, který mu masíroval ztuhlou šíji, slastně uvolnil a odvětil: „Ty se nahými otrokyněmi obklopuješ každou chvíli, ale když si je pozvu já, jsem ujetý.“

„Jen jsem nevěděl, že jsi na chlapy.“

„Nejsem, jsem na těla. Pohlaví mě nezajímá.“

Andreil potlačil nutkání odpovědět. U kohokoli jiného by takové chování považoval jen za excentrismus. Ale u Malakaie to bylo prostě obscénní.

„Jak hodnotíš ten první pokus?“ otázal se místo toho.

„Druhý a Pátý jsou opravdu dobří,“ pronesl Malakai se zavřenýma očima. „Oba by s karneolovou čepelí zabili devět elitních sarreiských válečníků. Kdybych jim dokázal udržovat viatár po celou dobu souboje, dobili by i ty ostatní, ale déle než hodinu v kuse zatím nevydržím. A doplnění energie mi trvá. První je jako bojovník slabší, s tím nic moc nenaděláme. Ale Třetí a Čtvrtý se, myslím, ještě zlepší, pokud je necháme cvičit sarreiskými mistry. Jejich dispozice jsou lepší než současný dovednosti.“

„Koukám ale, že tě to docela vzalo. Vypadáš, že si sotva utřeš prdel.“

„Ano. Dokud nedočerpám energii, karadhei budou trénovat s komandy. Řeknu to tomu bastardovi, co jim velí... Budu potřebovat aspoň týden v regenerační jeskyni.“

„To je sakra dost, Malakai.“

Ten pokrčil rameny. „Nehodlám dělat chyby z únavy. Příště budu cvičit se Třetím, je nejpovolnější a nejrychleji přijímá energii. Potřebuji se s tím naučit dokonale pracovat, než to znovu zkusím s těmi vzpurnějšími.“ Chvilí byl ticho. Pak znovu promluvil: „Říkám si, žeš měl s tou jorreiskou courou pravdu.“

„V čem?“ zpozorněl Andreil.

„Bude to chtít změnit strategii. Zvolit novou přesvědčovací metodu. Začínám si myslet, že s ní ten karadhei vůbec nelehá.“

„Proč si to myslíš?“ zeptal se Andreil líně, přestože byl přesvědčený o tomtéž.

„Holka zavřená v cele s démonickým monstrem, který se po ní každou noc sápe, by měla být v úplně jiné kondici. Takže buď je úchylná a líbí se jí to, nebo je to tak, jak jsem si myslel. Že karadhei nepřebírají jen tělesné dispozice obětí, ale i jejich osobnosti. Proto mi ten Druhý tolik vzdoruje. Byla chyba dát mu za oběť kněze, ale tehdy jsem si to ještě neuvědomoval.“

„Ten jorreiský spratek, který se otiskl do Pátýho, měl s tou holkou dost těsný vztah,“ řekl Andreil. „Nezkomplikuje to všechno?“

„Naopak,“ usoudil Malakai. „Můžeme toho patřičně využít. Každopádně její čas na rekonvalescenci uplynul – měli bychom se jasně rozhodnout, co s ní chceme v dlouhodobějším výhledu dělat. Budu o tom muset informovat mistra.“

* * *

Když se Pátý vrátil, působil ztrhaně.

Isarell vyskočila na nohy. Jakmile za ním zapadly dveře, cvakly zámky a kroky dozorců se vzdálily, zašeptala: „Jsi celý?“

„Ano,“ odpověděl. Hlas mu trochu drhnul. „Ale nebylo to nic příjemného.“

Isarell mu zlehka pohládila místo na hrudníku, které ještě před několika hodinami rozevírala hluboká sečná rána. „Nemáš tam ani jizvu. Jak je to možné?“

Pátý ji chytil za zápěstí. „Viatár.“

Měl divný tón i pohled. Isarell se mu pokusila vytrhnout, ale karadhei ji držel pevně. Jeho tvář se začala trochu měnit, jen v drobných rysech. Přitlačil ji ke stěně. „Regenerace je hnus, sestřičko. Pomoz mi to vyhnat z hlavy.“

Isarell se napjala. „Bastiene!“

„Nejsme Bastien!“ zařval démon, až leknutím přivřela oči. „Jsme Pátý!“ Karadhei z ní náhle strhl prostěradlo, odhodil ho doprostřed cely, a ještě víc ji přirazil zády ke studené zdi. Ucítla na krku jeho horký dech a ruce hrubě šmátrající po těle. Začal ji neodbytně a lačně líbat po šíji vzhůru. Snažila se uhýbat, ale tím jen zvyšovala jeho agresivitu.

„Tohle udělat nechceš,“ zašeptala a nenáviděla se za to zoufalé vyznění. Do očí se jí tlačily slzy.

„Chci právě tohle,“ zavrčel. Oběma rukama ji chytil za hlavu a začal se dobývat jazykem mezi její rty. Chvilí spolu zápasili. Pokoušela se odervat jeho dlaně ze svého obličje a vyvléct se mu, ale akorát ji víc přitlačil ke zdi. Isarelliny pokusy o obranu zjevně skoro nevnímal, byl tak silný, že jeho pažemi nepohnula ani o milimetr. Obtěžovalo ho jen její kroucení – když sebou opět zazmítala, tak ji vztekle kousl. Přidušeně vykřikla a on se na moment odtáhl.

Dívali se navzájem do očí. V jejích se odrážela hrůza, v jeho obrovský chtíč.

Přiblížil se k jejímu uchu a zašeptal: „No tak, nevěsto. Bojuj. To máme rádi.“

Slízl jí z nakousnutého rtu krev. Pak ji bolestivě chytil za vlasy a pokračoval v ještě náruživějším líbání. Tělem ji stále tiskl ke stěně cely

tak, že se sotva mohla nadechnout, a vydával čím dál tím vzrušenější zvuky.

Na čele mu vypučely hrboly, další dva vyrazily na lopatkách a prodlužovala se mu kostrč. Z těch na zádech se do prostoru rozvinula křídla. A z jeho tváře zcela vymizely Bastienovy rysy.

Měnil se v démona, stejně jako tehdy při rituálu. Bylo to celé zvrácené a neuvěřitelné.

Zachovej klid. Jako hladina jezera. Lucillin hlas jí zazněl u ucha, jako by stála vedle. *Jako by se tě to vůbec netýkalo. Zůstaň... úplně... klidná.*

Bastien by mi neublížil, vzlykla v duchu Isarell, ale opravdu se povolila a přestávala se vzpouzet. Všechnu tu absurditu vytěsnila a přepnula mysl do stavu sníženého vnímání, jako když se v prvních letech tréninku učila adaptovat na výslechové metody.

Karadhei jí přizvedl nohy a zaklesl si je kolem svých boků.

Tohle ale není Bastien, odpověděly Eyry.

* * *

Nedlouho poté se chodbou prohnalo strašné vytí. Sarreišti dozorcí se přihnali ke kovaným dveřím a odklopili zabedněný průhled. Ti vpředu nahlédli dovnitř.

„Co se tam děje?“ zařval hlavní dozorce, který právě přibíhal. Rachot z cely po otevření průhledu zesílil, ozývaly se velké rány a výkřiky... a do toho lomozu i dívčí křik.

„Zavolejte toho spratka Smrtihlava! Nebo rovnou čaroděje! Ten d'as zešlél!“ vrískl sarrei, který do kobky zíral skrz zamřížovaný průhled.

Kapitán ho odstrčil a podíval se dovnitř. Spatřil karadheie, nahého, vyjícího, jak se drží mříží ústících do lomu a zprudka do nich naráží hlavou. Z čela a nozder mu crčela krev a s každým dalším nárazem bylo slyšet praskání lebky.

Jeho spoluvězenkyně se schovávala opodál a křičela na něj, ať přestane.

„Běžel už někdo pro ty graiský parchanty, do hajzlu?!“ rozkřikl se kapitán.

Karadhei běsnil do doby, než přichvátili Andreil Smrtihlav s Malakaiem. Poslední minuty byly mezi ranami čím dál větší prodlevy.

„Otevřete!“ křikl Malakai.

„Zbláznil ses, čaroději?! Jestli se dostane ven, tak nás všechny zabije!“

„Poslechni ho, ty idiote,“ houkl zuřivě Smrtihlav. „Nebo se v tý cele umlátí!“

„Kretění, děte si tam sami,“ zamumlal dozorce. Odemkl dveře a klíč od vnitřního mřížoví hodil Andreilovi. „Ustupte,“ zavelel pak a sám se svižně uklidil z dosahu.

Andreil rozkopl dveře. Malakai se vůbec nerozmýšlel, ihned vstoupil a zamířil rovnou ke karadheiovi zhroucenému u zdi.

Pátý celý zkrvavený ležel na zemi a sotva dýchal. Andreil Smrtihlav ukročil směrem k Isarell – s varovně pozdviženým mečem pro případ, že by to byla léčka s hloupým pokusem o útěk.

„Musí znovu do regenerační jeskyně,“ pronesl čaroděj nelibě. Pečlivě démonického bojovníka prohlédl a nad každým nově nalezeným zraněním se zamračil. Karadhei se vůbec nebránil, zdálo se, že je prakticky mimo sebe.

„Jo, a když mu zase hrábne?“ opáčil Smrtihlav.

„Raději ho zabezpečíme, než se probere,“ přikývl Malakai a svižně odešel.

„Jestli v tom máš prsty, divoženko...“ zamračil se Smrtihlav na Isarell výhrůžně.

Ta k němu jen strnule vzhlédla. Byla v obličejí úplně popelavá, tiskla k sobě zbytky látky a trochu se trásla. „Co to s ním k čertu děláte?“ zašeptala.

„Co bys řekla?“ zasyčel. „Cvičíme ho! Ale začíná mě zajímat, co s ním kurva děláš ty! Žádný z těch ostatních takhle nevyvádí. Uvědom si sakra, že si čím dál víc říkáš o mistrův výslech!“

Isarell měla co dělat, aby se hystericky nerozesmála. „Já?? Co *já* s ním dělám? To má být další forma mučení, nebo jste jen úplní psychopati?“

„Jen se bav!“ hodil po ní Andreil zlým okem. „A udělej si rozlučkový večírek se svým mozkiem.“ Nato se otočil na patě a také odešel.

Když se kované dveře definitivně zabouchly, Isarell vydechla a konečně vypustila vzlyky, které v sobě do té doby dusila.

Když karadheie odvěkli, skoro hodinu se nezadržitelně klepala. Zuby jí cvakaly, po tvářích stékaly slzy a bolelo ji celé tělo, nejvíc podbřišek a rozkrok. Snažila se neplakat moc nahlas, aby na sebe nepřivolala pozornost stráží.

V tom momentě se cítila snad nejhůř za celý svůj dosavadní život. Když zemřel Bastien, nemohla se tolik poddat zoufalství, protože se vši myslí upírala na závěrečný souboj. Ale teď nebylo úniku. Představa, že zůstane navždy uvězněná v téhle studené díře, vydaná na pospas démonovi viatáru, kdykoli se vymaní z Bastienovy vůle – a vlastně nejen jemu, ale komukoli z těch ostatních psychopatů – ta představa byla naprosto děsuplná.

Nikdy by tě nezlomili násilím, mučením nebo vyhrožováním. Na to jsme tě příliš dobře vycvičily, ozval se Ceřin lehce pohrdlivý hlas. Zlomí tě opět jen tvá vlastní slabost, Isarell! Nikdy jsi neměla dovolit, aby tě vztah k tomu Demnogoniovu tolik pohltil! To kvůli němu jsi v misi selhala. Mělas uprchnout a nechat je tam. Nikoho jsi nezachránila, naopak – ohrozilas královnin život. A nyní je to zase to samé. Propadáš se do bezmoci a apatie. Nebojuješ. Nebráníš se. Rozpadáš se.

No tak, Isarell, tohle přece znáš, zazněla jí v hlavě Barbarella, na rozdíl od Cerry méně vyčítavě a více povzbudivě. Děláš, jako kdybys v životě nedostala přes hubu. Jsi rozbolavělá, zdeptaná a vyčerpaná, rozumím. To je ale přece normální stav všech divoženek na konci Ymiřiny noci. Pamatuju si, jak jsi jednou do arény dolezla po čtyřech. Vážně máš pocit, že jsi na tom v tuhle chvíli hůř?

Tehdy jsem z toho stavu viděla východisko, Isarell přitáhla nohy blíž k tělu a opřela napuchlý obličej o kolena. Ted' ho nevidím.

Přestaň se litovat a zapoj závitý! štěkla Cerra. Možnosti tu jsou, ale ty jsi slepá!

Řešení máš přímo u nosu, Isarell, nabádala ji Barbarella. Ale bude vyžadovat veškerý tvůj herecký um. Musíš přijmout tu černokněžníkovu nabídku.

Bude to velice nebezpečné, přidala se Lucilla. Ale pokud to nezkusíš, zbývá ti jediná možnost. A ty víš jaká.

Isarell ztverdly oči. *Sebevražda.*

Hlasy v její mysli mlčely.

Isarell cítila, jak se v ní zdvihá odpor. Přestala se třást a odfiltrovala všechny bolestivé vjemy. Křečovitě vstala, došla až k zamřížovanému ústí z cely. Sevřela železné tyče a vyhlédla ven. Ve špinavém obličejí se jí klikatily cestičky od zasychajících slz. Zarputile tiskla rty k sobě a v jejích tyrkysových očích zahořelo odhodlání.